

Partikulier N. K. Boel

Livet som Kræmmer.

Af T. Kragelund.

Vi er paa Besøg hos Ribe Amts ældste Kræmmer, der er over 90 Aar.

Den gamle, raske Mand sidder overfor os, vi har bedt ham fortælle os noget fra sin Ungdom. Han begynder rask og livlig:

»Ja,« siger Niels Boel, »det er ikke meget eller saadan noget særligt, jeg kan fortælle; men for at begynde ved Begyndelsen saa siger mine Papirer, at i Aaret 1846 den 14. Maj blev jeg født. Det var i Hunderup Sogn i Landsbyen Sejstrup i en efter den Tids Forhold temmelig stor Gaard — mere dog paa Jordtilliggende end Bygninger. Inden jeg blev konfirmeret, blev min Fødegaard delt mellem mine to ældste Søskende; jeg kom med paa Udflyttergaarden, og fra den Tid var mit Hjem der. Der maatte

jeg gøre Nytte for Føde og Klæder, men det blev dog ikke meget længere end Konfirmationen over. —

Jeg forstod meget tidlig Nødvendigheden af at tjene Penge og rejste derfor til Sønderjylland, hvor Lønningerne var langt større. Tiden gik med strenge Pladser og undertiden en Vinter hjemme. — Da jeg var 19 Aar, havde jeg allerede hørt og set ikke saa lidt. Jeg tjente den Sommer i Raahede. Det var en streng Plads; i Høbjergningen slog jeg min Tønde Land 17 Nætter i Træk. — I Begyndelsen var det værst, da var jeg saa søvnig og træt, at jeg næsten kunde staa op og sove. Senere gik det bedre, jeg havde det Held at være dygtig til at holde min Le skarp.

Da Efteraaret kom, og jeg fik min Sommerløn udbetalt, var jeg klar over, at nu vilde jeg ikke hjem til Sejstrup og sætte mine surt erhvervede Penge til. Selv om jeg kunde arbejde for Føden hjemme, saa skulde jeg selv betale mit Tøj, og saa gaar der jo altid Penge, naar man saadan gaar hjemme. — Jeg vilde forsøge Handelen. — Jeg vilde gaa Kræmmervejen.

Hos Quedens i Ribe fik jeg gjort Indkøb. Jeg havde mange Gange baade set og handlet med Kræmmere, saa jeg vidste nok, hvad jeg skulde købe til min Kiste — som jo skulde bæres paa Ryggen. — Det, der solgtes, var Stoffer til Damer — Kjoletøj, Blusetøj, Forklædetøj samt Tørklæder. De fleste Tørklæder og Skulderklæder var af Silke. — Ogsaa de unge Karle brugte dengang Silketørklæder. Det var Skik dengang, at den unge Karl, naar han skulde giftes, skulde have en »Mundklud«, Halstørklæde af Silke, ellers var han ikke ret i Tøjet. — — Til Karlene skelnedes der mellem Halstørklæde og Mundklud. Halstørklædet var af sort Silke og kunde kun naa een Gang rundt om Halsen og blev bundet i en Knude og Enderne lagt inde under Vesten, der altid var knæppet helt op i Halsen. Halstørklædet hørte med til Paaklæd-

ningen. — »Æ Mundklud« var ogsaa et Tørklæde, men langt større, den kunde naa to Gange om Halsen og var næsten altid af kulørt Silke; den var til Udendørsbrug. — Desuden var der i min Kiste nogle Smaating, Bændler, Hægter, Synaale o. s. v.

Saaledes udstyret gik min første Vandring til Føvling Sogn. Jeg var godt kendt i Sognet, da jeg mange Gange havde opholdt mig hos min Morbroder Niels Jyllerup, og tillige var jeg godt kendt nede ved Foldingbro, hvor Grænsegendarmerne passede Trafikken; de skulde fange Smuglere og se efter Kræmmerne, da det var ulovligt at vandre fra Gaard til Gaard og falbyde Varer. — For at holde Orden og passe paa Kræmmerne, var der i forskellige Byer de saakaldte Kontrolører — en Slags Politi. — Grænsegendarmerne var ikke ivrige efter Kræmmerne. Kontrolørerne var de værste; men kendte man dem og sørgede for at undgaa deres Vej, skete der ikke noget.

»Føvling Sogn,« siger Niels Boel, »var et af mine bedste Sogne. Der kom sjældent Kræmmere, da de var bange for de mange Grænsegendarmer. Derfor havde jeg næsten Sognet for mig selv, og jeg maa sige, der var gode Kunder.

Fra Føvling var min Vandring efter Donslund, Hejnsvig, Vorbasse og næsten helt til Vejle, og saa hjemefter igen lidt længere mod Syd og Nord i hver Retning. Denne Tur tog jeg to Gange, og saa var Vinteren gaaet.

Jeg fik mine Penge talt, men Resultatet var knap saa godt, som jeg havde ventet. — Jeg trøstede mig med, at det var første Aar, jeg var paa Handelen, saa jeg maatte vist sige til mig selv: »Det gik helt godt! Til næste Vinter er du klogere paa mange Ting; baade kender du dine Varer og Mennesker bedre.«

Jeg tog saa af Sted sydpaa som Sommerkarl for igen at tjene en stor Løn ved Kropslid. — Da Efteraaret kom, fik jeg atter gjort Indkøb og tog til Føvling, hvor jeg boede hos min Morbroder. Jeg handlede hver Dag, snart

i den ene, snart i den anden Retning fra Gaarden. — — Jeg kunde mærke, at Handelen gik meget lettere for mig; jeg havde ikke alene lært at anbefale mine Varer, jeg havde lært det allervigtigste — at præsentere mine Varer. — Jeg kunde binde et Tørklæde om Hovedet paa Pigerne og hænge et Stykke Kjoletøj over deres Skuldre, saa de maatte eje det. De unge Karle fik et smukt Mundklæde af kulørt Silke om Halsen med Bemærkningen, at netop saadan skulde det være til Brylluppet. — Det gjorde ikke noget, at den unge Karl blev rød i Hovedet, og at en og anden smilte lidt — især blev Karlen forlegen, naar der var en ung Pige eller to til Stede. Saa gjaldt det jo for mig at hænge et meget smukt Stykke Tøj over Pigens Skulder og snakke om Brudekjole. — Saa var der igen Balance, og jeg var sikker paa en Handel eller ogsaa en Bestilling til næste Aar.

Det var ogsaa vigtigt for mig at finde de Tanker, der optog hvert Hjem, jeg kom til. Efter det skulde jeg snakke og falbyde mine Varer og samtidig faa lidt at vide om Naboerne. Det hjalp mig, naar jeg kom til næste Gaard; saa kunde jeg lettere komme paa Gled og faa dem i Tale.

Nu var jeg ogsaa kendt med, hvor jeg kunde bo. Kort sagt: jeg fik meget mere bestilt end første Vinter og havde mange Bestillinger til min næste Tur.

Da jeg var første Omgang rundt, kunde jeg se paa min Tid, at jeg godt kunde gøre en lille Ekstratur.

Hos Quedens i Ribe, hvor jeg fik mine Varer, og hvorfra jeg med den kørende Post ofte fik Varer tilsendt, fik jeg min Kramkiste godt fyldt. — — — Jeg vandrede vestpaa over Terpager, Tjæreborg, Novrup til Esbjerg — men den Gang var der ingen Esbjerg; der laa to gamle Gaarde, Agerjorden var meget fattig, det var det, vi kalder Totgræs. Fra Esbjerg gik Turen efter Alslev over Aaen og til Ho og Oxby. — — Det blev dog kun den ene Gang, jeg gik den Tur. Jeg fik nemlig saa godt som

ingenting solgt, ikke fordi jeg ikke kunde komme i Snak med Folkene — for saadant kunde hænde — Grunden var, at de havde ingen Penge.

Jeg sørgede for at komme hjem igen og til Ribe for at faa en ordentlig Pakke samlet sammen. Saa af Sted til Føvling og videre min sædvanlige Vej, hvor jeg nu var godt kendt med Befolkningen. — Det tog lang Tid for mig — inden jeg naaede tilbage, var Foraaret i Anmarch.

Jeg tog atter sydpaa for at finde en Sommerplads og tjene en stor Løn.

Sommeren gik, og Efteraaret kom. — Imens havde jeg spekuleret meget over den kommende Vinter; jeg havde nemlig besluttet, at jeg vilde til Hamborg for at gøre Indkøb. Men det var nu lettere sagt end gjort, det var ikke saa let at komme til den store By paa Indkøb, der var Sprogvanskeligheder, og der skulde Forsigtighed til.

Nu var Beslutningen taget. Jeg drog til Hamborg, fik gjort Indkøb, og jeg maa sige, det var Varer, jeg aldrig havde set Mage til — og saa var det billigt. — — Jeg havde en ordentlig Fragt at faa efterset, da jeg kom til Toldstedet, det var naturligvis ved Foldingbro, hvor jeg var bedst kendt. Jeg kunde naturligvis ikke lade være med at smugle noget. Hele Kroppen over var jeg fyldt med Silketørklæder. Det var der størst Told paa, derfor var det ogsaa den bedste Forretning for mig.

Hos min Morbroder var jeg i nogle Dage og handlede ikke saa lidt, inden jeg tog nordpaa paa min sædvanlige Tur.«

Niels Boel smiler og siger: »Det var min bedste Rejse, det gav Penge. Mine Varer var saa lette at sælge; enhver kunde se, at det var første Klasse. Jeg kunde faa en stor Pris, det vil sige en stor Fortjeneste.

I Julen var jeg hjemme hos min Broder i Sejstrup og blev da forlovet med Marie Tobiassen. — — — Paa

Hunderup Nørremark boede min Farbroder Hans Boel, han og hans Kone havde en lille Ejendom; men de var dengang gamle og svagelige og vilde, at Marie og jeg skulde giftes og have deres Ejendom. — Det blev ogsaa bestemt. Jeg skulde gaa en Rundtur med Kramkisten for at faa udsolgt, og saa til Foraaret skulde vi giftes.

Jeg havde en dejlig Jul hjemme i Sejstrup og Hunderup.«

PAA BESØG.

Der var to Steder, jeg absolut maatte paa Besøg. Det var hos Niels Uglvig¹⁾ i Hunderup og hos Johannes Juulsen i Ilsted, og det var for at tale om Handelen, begge havde i deres unge Dage været Kræmmere.

Niels Uglvig havde været Kludekræmmer, Tøjkræmmer, ligesom jeg; men han havde altid hentet Varerne i Flensborg og Hamborg, og han havde aldrig ladet noget fortolde. Han havde altid smuglet det over Kongeaaen og altid forskellige Steder for ikke at blive kendt. Det fordrede, at Niels Uglvig skulde have et sikkert Kendskab til, hvor der var Sandbund i Aaen, ellers var det jo umuligt at komme over med en stor Pakke paa Hovedet.

— »Ja, det var dengang, ok ja, det var dengang,« sagde Niels Uglvig altid, »de Penge, de Penge, dyrt blev de tjent, ok ja, dyrt blev de tjent.« Han fik dengang en Skade for Livstid, Brystet blev ødelagt eller rettere sagt Lungerne. Flere Gange i Vinterens Løb gik han gennem Aaen og brækkede den tynde Is med Brystet, sine Hænder og Arme kunde han ikke bruge, da han skulde holde paa Pakken, han havde paa Hovedet. — Naar han saadan pressede sig frem gennem Isen, var det, som det kolde Isvand gennemisnede hans Ryg. Det var, som det hele

---

¹⁾ Døbenavn Niels Mortensen, se Spangsbergslægten, skrevet af Hans Nielsen, Nourup, Side 139.

blev Is, fortalte han. Hans Ryg var ødelagt, han gik altid med uldne Stykker Tøj for Bryst og Ryg, og han hostede altid.

Den gamle blev helt varm i Kinderne af Begejstring over Minderne. »Ok ja,« hostede Niels Uglvig, »lad os nu snakke om Handelen, for det var alligevel det bedste af det hele.« I Minderne rejste han igen og falbød sine Varer, og saa kom det lune Glimt i Øjet, og han sagde: »Det var jo Fortjenesten, det gjaldt.« — — — Fortjeneste gav det ham ogsaa, han blev Gaardmand. Han sad der og hostede og sagde, at det havde kostet dyrt; men lidt efter sagde han, at den Tid vilde han alligevel ikke have ugjort, det var hans bedste Tid. »Jeg havde jo Ungdommen med Vilje og gode Kræfter.«

Han spurgte mig ud, hørte paa mine Oplevelser, og fortalte saa igen. Naar mine Besøg sluttede, maatte jeg altid love, at det ikke vilde vare længe, inden jeg kom igen.

Niels Uglvig var, da jeg gik Kræmmer, en Mand op i Aarene. Han blev født den 12. September 1802 i Uglvig, Jerne Sogn, og døde den 12. December 1878 i Hunderup.

— — —

Noget helt andet var det at besøge Johannes Juulsen i Ilsted. Det var en helt anden Mand; han var mere let og levende baade i Ord og Bevægelse og endnu mere interesseret i Handelen. Johannes Juulsen spurgte om et og andet, men fortalte mere. Hvad jeg kunde fortælle havde ikke saa stor Interesse for ham; det var andre Egne og andre Mennesker, han havde gæstet — thi han var Knipplingskræmmer. — Kniplinger var dengang det fineste, der kendtes at handle med. Der skulde mange Penge til, og saa skulde Kræmmeren være finere klædt og have finere Maader, det vil sige være mere beleven af Væsen og Talemaade.

Alt dette var Johannes Juulsen i Besiddelse af; men det havde ogsaa kostet baade Arbejde, Tid og Penge. —

For at forstaa det skal man egentlig kende ham fra lille af. — Han blev født den 15. April 1830 i Ilsted paa den Gaard, han som fuldvoksen blev Ejer af. Som Barn havde han meget let ved at lære, og inden Konfirmationen var han Skolelæreren overlegen i Kundskaber. Efter Konfirmationen var han i en Del Aar Vinterlærer. — Saa kom Krigen 1848—50. Johannes Juulsens ældste Broder var dengang blevet gift og havde overtaget Fødegaarden, det var ikke let for ham at komme hjemme fra til Felten. Johannes Juulsen var kun 18 Aar og havde ikke været Soldat; han tog en rask Beslutning, tog Broderens Papirer og rejste i hans Sted. Det gik udmærket, der var ingen, der opdagede noget, og det varede ikke længe, inden Johannes Juulsen kom ind paa Kontorerne og blev Stabsskriver. Kun een eneste Dag var han med i Krigen og hørte Kuglerne peb.

Da han kom hjem fra Krigen, vilde han til at handle. For de Penge, han havde, købte han en Kramkiste og Varer for Resten. — Men lige efter, han havde begyndt med Handelen, kom Kontroløren og tog det hele. — — Saa rejste Johannes Juulsen til Sønderjylland, gik tidlig om Foraaret i Tørvemosen og om Sommeren i Marsken som Slætkarl. Det var strengt Arbejde, men gav ogsaa gode Penge — imens sørgede han for at faa Bevilling til at handle med Kniplinger. — — Da Efteraaret kom, købte han Kniplinger for Sommerens Løn og rejste saa hjem-efter. Han tog nordpaa med Kramkisten; men det gik galt, det var forkerte Kniplinger, han havde faaet, eller rettere, de var købt i forkerte Egne. — Vinteren gik, han solgte kun til Livets Ophold, de fleste Kniplinger havde han med hjem igen.

Der var nu ikke andet for end at drage sydpaa igen til Arbejdet i Mosen og Engen for at faa nogle Penge samlet. — Kniplingerne, han havde købt sidste Aar i Eggen omkring Tønder, fik han byttet, og for Sommerlønnen

købte han Kniplinger hos Ballumpigerne, det var en anden Slags.

Denne Gang gik det godt, nu var det den Slags Kniplinger, der brugtes, og Fortjenesten var god. — Det gjaldt saa om, at Fortjenesten ikke gik i Rejseomkostninger — og det forstod Johannes Juulsen. Kroerne undgik han. Paa en eller anden Maade fik han Logi paa en Gaard og Føden til; det var gerne Lidkøb paa billige Kniplinger, han havde solgt. — Paa den Maade arbejdede han i flere Aar. Handelen var ikke alene i Nordjylland, men ogsaa paa Øerne. En enkelt Gang var han i København, men det gav ikke mange Penge.

Tiden gik! — Omkring 1860 kom han hjem. Broderen Hans Juulsen, der havde Gaarden, blev dette Aar opfordret til at overtage sin Kones Fødegaard i Tobøl, Føvling Sogn. Det blev ordnet paa den Maade, at Johannes Juulsen skulde overtage Fødegaarden. — Handelen lagde han dog ikke helt til Side; i flere Aar tog han en Tur med Kniplingskisten for at tjene en Skilling.

Det er forstaaeligt, at Johannes Juulsen var bleven en dygtig Kræmmer, og det var en Fornøjelse at høre ham fortælle om en Kniplekræmmers Arbejde. Sad man i Stuen hos Johannes Juulsen, kunde han et Øjeblik lukke Øjnene for ligesom at kalde Erindringen frem om dengang, han handlede med Kniplepigerne.

Kræmmerens første Arbejde var at rejse rundt i Egnen omkring Tønder og længere sydpaa i Gaarde og Huse for hos Kniplepigerne at købe de smukke, kniplede Kraver, Borter, Blonder og alle de mange Smaating, Kapper og andet Hovedpynt.

Det fordrede stort Kendskab og Øvelse at vurdere, kritisere og finde Fejl. Det, der hører til for at købe til den billigste Pris.

Johannes Juulsen sagde, at det tog ham gerne 14 Dage til 3 Uger at samle en passende Pakke Kniplinger. — —

Det næste Spørgsmaal for ham var nu, om det var lettest at komme over ved Vilslev Spang eller Foldingbro. Han var begge Steder godt kendt baade med Befolkningen og Gendarmerne, og han fik altid sine Kniplinger over uden Told. — — Det var jo ikke ret stor Pakke, han havde — men han maatte flere Gange frem og tilbage over Grænsen med Kniplingerne paa Kroppen, for at ingen skulde opdage det.

Han havde hele Tiden passet paa ikke at krølle Kniplingerne; nu saa han dem efter igen, og saa blev de lagt paa Plads i Kramkisten med de flade Skuffer.

Johannes Juulsen smilte og sagde, at det var over Halvdelen »a mjen æ Indkyef o Told.«

Nu skulde Kniplingerne sælges! — — Med Kisten paa Nakken vandrede han ved Aftenstid bort fra Grænsen. Der var ingen, der maatte vide, hvad han havde i sin Kramkiste, derfor var Natten god til Vandring. — — Han skulde et Stykke mod Nordøst, inden der var Kunder for hans Varer. Det var først i Nærheden af Vejle, at han begyndte at handle, og saa nordpaa. Det var paa de rigtig store Gaarde og Præstegaarde. — Han var dygtig til at forevise sine Ting, at lægge en Krave om Halsen paa en ung Pige eller Kone. — Der kom en Sølv- eller Guldbroche frem fra Chatollet til at fæste Kraven med, og nu forstod han at faa det drejet saaledes, at det var den unge Pige eller Kone, der pyntede Kraven — og ikke omvendt — og at netop denne Krave ingensinde kunde komme paa den rigtige Plads som netop her. — — Resultatet var, at Kraven blev solgt. — — — Saa var der Gammelmor med det smukke graa Haar. — — Let og hurtigt lagde han nogle Blonder sammen eller bandt et Par Sløjfer og lagde det paa Haaret. Johannes Juulsen smilte og sagde: »Netop saadan.« — — For ham gjaldt det at forevise Varerne saadan, at der blev en Handel. Hans Opgave var at faa Varerne solgt.

»Hvad saa?« sagde Johannes Juulsen til mig, »Tiden gik, og jeg tabte Lysten til at smugle og gøgle, eller rettere, jeg mærkede, at Evnerne til at sælge gik tilbage; jeg kunde ikke mere faa Smilet frem, og saa kom jeg i Tanker om, hvad en gammel Kollega havde sagt: »Naar du ikke mere kan faa det rigtige Smil frem hos Kunderne, det Smil, der siger: Det vil jeg købe! — saa skal du holde op med at handle med Kniplinger, for saa kan du ikke tjene flere Penge. Det glemte jeg, nu maa du ikke gøre den samme Dumhed.«

»Jeg holdt op,« sagde Johannes Juulsen, »blev Gaardmand her i Ilsted, og det har jeg aldrig fortrudt, ligesaa lidt som jeg aldrig nogensinde har fortrudt min Tid som Kræmmer.«

Saadan endte mine Besøg hos Johannes Juulsen i Ilsted næsten altid. — — Vi mødtes flere Gange i Aarenes Løb, og vore Samtaler sluttede for det meste af om Livet som Kræmmer.

Johannes Juulsen døde den 22. November 1910 som en gammel Mand.

— — —

De blev ogsaa selv Landmand, siger vi til Niels Boel.

»Ja, som før sagt, fik jeg min Farbroders Ejendom paa Hunderup Mark,« svarer Niels Boel. »Det var smaa og sparsomme Forhold, vi begyndte med. — Ejendommen var ikke stor, vi maatte selv udføre Arbejdet baade ude og inde. Dertil kom, at min Kone blev syg og aldrig mere blev rask. Det var kun en kort Tid af vort Ægteskab, at vi hver for sig ejede det Gaa-paa-Mod og den Kraft, et ungt Hjem trænger til. Men det gik alligevel godt. Flid og Sparsommelighed havde jeg lært hjemme; og ikke mindst som Kræmmer lærte jeg, hvor nødvendigt det var at passe paa for at faa det til at gaa til den rigtige Side.

Paa vor Ejendom laa der i det nordvestlige Hjørne et lille Hus, hvor gamle Laursen og Doerde boede. Laursen

havde som helt ung i mange Aar været Røgter paa Kjærgaard. Doerde gik lidt paa Dagleje i Nabolaget og hjalp ved Gilder som Kogekone. Det lille Hus, de boede i, var oprindelig bygget som Skyttehus til Kjærgaard. I dette blev Hundene lukket ind om Natten, og der var en Opholdsstue til Jægerne, naar daarligt Vejr overraskede Herremanden og dem, der var med. — — Huset kaldtes derfor ogsaa altid Skyttehuset. — — — Da Laursen og Doerde døde, købte jeg Huset, og Jorden blev lagt til vor Ejendom.«

»Hvorledes er det saa gaaet siden?« spørger vi Niels Boel.

»Ja, hvad skal jeg sige, nu naar jeg tænker tilbage paa de mange, mange Aar. — Jeg fik som saa mange andre paalagt det, man kalder Sognets Ombud. — I en Del Aar var jeg Medlem af Vilslev Hunderup Sogneraad, i Mejeribestyrelsen og alle de mange Pligter, man faar som bosiddende Mand. — — — Det var saadan lidt af de ydre Rammer, ellers har mine Dage skiftevis været fyldt af Sorg og Glæde. Saadan siger man jo — til Tider synes man for mange af de sorgfulde. — Men det skete er vel det bedste. — Vi havde 6 Børn, 4 Piger og 2 Dreng. — Nu er det omtrent 40 Aar siden, min Hustru døde; siden har Døden ogsaa gæstet mit Hjem, det var en Søn og en Datter, og nu for nogle Aar siden døde min ældste Datter Lovise. Hun var gift med Niels Nielsen og boede her i Kjærgaard, hvortil jeg flyttede, da jeg havde solgt Gaarden. — — Ja, nu siger jeg Gaarden, for i Aarenes Løb købtes der noget til Ejendommen, og Heden blev opdyrket, saa det blev til en Gaard. — —«

»Har De Planer for Fremtiden?« spørger vi.

»Det er ikke saa nemt at svare paa. Mit Helbred er godt, og jeg har det udmærket hos min Datterdatter og hendes Mand. Min 90 Aars Fødselsdag holdt jeg hos min yngste Datter, der bor i København, og jeg er som før

sagt rask og rørig og rejser selv frem og tilbage. — Jeg rejser undertiden en hel Omgang, en Datter bor ved Aalborg, og dertil tager jeg med Damper, naar jeg er i København. — — — Ja, det er nemt og behageligt at rejse nu; jeg tager alle de Bekvemmeligheder, der bydes paa, og saa tænker jeg paa den Gang, jeg rejste som Kræmmer. —

Jeg har en Søn i Amerika, ham kunde jeg have Lyst at besøge, men det bliver vist for langt for en Mand paa over 90 Aar.« Niels Boel smiler: »Men man skal jo aldrig sige aldrig. Jeg bliver saa hurtig træt — det er vist derfor, jeg engang imellem siger aldrig.«

Vi takker Niels Boel for Samtalen, og fordi vi et Øjeblik var med i det interessante og indholdsrige Levnedsløb.

Det er kun ved at bevæge sig i Menneskehavet, at der samles Menneskekundskab og Evne til at omgaas Mennesker. Niels Boel har som Kræmmer lært dette.

Vi siger Farvel og ønsker godt Helbred til Dagene, der endnu er tilbage.

Tiden bliver ikke lang for Niels Boel — dertil har han for mange Minder. — —

T. Kragelund.
